

Штиганович Є.А. ст. гр.ФКс-14-1
Науковий керівник:
к.е.н., проф.каф. Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м.Дніпропетровськ, Україна)

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНА АКТИВНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ ЯК КЛЮЧОВИЙ ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Інвестиційні ресурси – рушійний фактор розвитку будь-якого економічного процесу, але зараз в Україні цей визначальний фактор економіки використовується недостатньо, що зумовлено вкрай несприятливими умовами для здійснення інноваційної діяльності. Відмова незалежної України від пріоритетного науково-технологічного розвитку зумовила стагнаційний характер її економіки, яка почала базуватися на використанні накопичень попередніх поколінь, дешевої робочої сили в низькотехнологічних секторах виробництва та сировинних ресурсів. У загальному обсязі реалізованої промислової продукції українського виробництва тільки 6,5% мають ознаки інноваційності. В Євросоюзі у загальному обсязі реалізованої промислової продукції 60% мають ознаки інноваційності, в Японії — 67%, у США — 78%. Приріст ВВП за рахунок впровадження нових технологій в Україні складає 0,7%, а у розвинених країнах - 60-90% [1]. Незважаючи на величезні втрати високоякісного людського капіталу, Україна зберігає один з найвищих у світі індексів освіченості (96 % письменного населення). Вона ще має потужний науковий потенціал, здатний виконувати складні фундаментальні й прикладні дослідження й багатогалузевий промисловий комплекс, на 30 % орієнтований на високотехнологічне виробництво (машинобудування, приладобудування, енергетика, авіаційні й космічні технології, матеріалознавство та ін.) [2].

Найважливішим завданням сучасної інноваційної політики є активізація інвестиційно-інноваційної діяльності та створення цілісної системи її фінансового забезпечення, яка має ґрунтуватися на широкомасштабному залученні та максимально ефективному використанні фінансових ресурсів із

різноманітними джерелами походження. На справді ж впровадження інноваційної системи залежить не лише від політики та стратегій держави, хоч це є вагомим чинником, але й від готовності підприємств до інноваційних змін, та забезпеченості країни відповідними кадрами, які здатні здійснити інноваційні перетворення. В процесі регульованого виходу з кризи промислових підприємств особливу актуальність одержує проблема залучення і використання інвестиційних ресурсів. Оскільки інвестиційний ринок України поки що несформований, перед внутрішніми та зовнішніми інвесторами постає питання визначення найбільш привабливих об'єктів реальних інвестиційних вкладень.

Пропозиції щодо оптимізації державного управління та механізмів державної підтримки інноваційної діяльності:

1. Необхідно започаткувати дієву державну політику, спрямовану на пріоритетний науково-технологічний розвиток України, яка до цього часу лише декларувалася.

2. Створити керовану інноваційну модель розвитку держави шляхом затвердження національних пріоритетів.

3. Удосконалити державне управління інноваційною діяльністю шляхом підвищення рівня координації всіх складових інноваційного процесу, інтегрування галузевих сегментів управління інноваційною діяльністю шляхом передачі відповідних функцій одному, надгалузевому центральному органу виконавчої влади.

Даний аналітичний матеріал є попереднім баченням підходів щодо забезпечення розвитку інноваційних процесів в Україні. Більш глибокий аналіз даних процесів та розробка стратегії інноваційного розвитку потребує залучення до даної роботи експертів і фахівців профільних ринкових структур.

Список літератури:

1. Інноваційна діяльність / Держкомстат України, 1998-2013 // (Електрон.ресурс) / Спосіб доступу: URL: ukrstat.kmu.gov.ua/statistic/;
2. Наукова та інноваційна діяльність в Україні : стат.зб./ за 2012 рік / (Електрон.ресурс) / Спосіб доступу: URL: <http://innocentre.onu.edu.ua/wp->